

Άρθρο του ευρωβουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία, Πέτρου Κόκκαλη, στην Εφημερίδα των Συντακτών με τίτλο «Πολιτικό έγκλημα και όχι φυσικό φαινόμενο η κλιματική αλλαγή». Βασική θέση του ευρωβουλευτή είναι πως πλέον όλοι γνωρίζουν ότι υπάρχει το φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής και πως είναι αδιαμφισβήτητα ανθρωπογενές, καθιστώντας εξίσου αδιαμφισβήτητες τις ευθύνες του πολιτικού συστήματος και των κυβερνήσεων αν επιλέξουν να μην προχωρήσουν στις απαραίτητες αλλαγές.

«Πολιτικό έγκλημα και όχι φυσικό φαινόμενο η κλιματική αλλαγή»

άρθρο του Πέτρου Κόκκαλη

Τον Αύγουστο, όσο η Ελλάδα ήταν

παραδομένη στις φλόγες, δημοσιεύτηκε η 6η Έκθεση της Διακυβερνητικής Επιτροπής για την Κλιματική Αλλαγή. Ο καθένας μπορεί να ανατρέξει σε αυτήν και να δει όσα τον αφορούν στις 4200 σελίδες που αποτελούν τη σύνθεση της επιστημονικής γνώσης για τις αιτίες και την πρόοδο της υπερθέρμανσης της γης, δίνοντας μία δεινή εικόνα του μέλλοντος.

Τα κακά νέα είναι

ότι η βλάβη είναι μη αναστρέψιμη και θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε με όλο και περισσότερες μέρες με αυξανόμενη ζέστη, να προσαρμοστούμε σε έναν κόσμο με συχνότερα και σφοδρότερα καιρικά φαινόμενα.

Τα καλά νέα είναι ότι δεν είμαστε άβουλοι θεατές ενός φυσικού φαινομένου που οδηγεί στον αφανισμό μας. Είναι επιστημονικά αδιαμφισβήτητο πια, πως η κλιματική αλλαγή είναι ανθρωπογενής και συνεπώς, αν το θελήσουμε, μπορούμε να σταματήσουμε την αύξηση της θερμοκρασίας σε επίπεδα όπου θα είναι δυνατή η προσαρμογή μας σε αυτές τις νέες συνθήκες.

Η κλιματική αλλαγή δεν είναι ένα μετεωρολογικό φαινόμενο αλλά ένα πολιτικό έγκλημα εν εξελίξει, με θύτες όσους επιχειρήσαν να μεταβιβάσουν τις ευθύνες τους για έγκαιρη και αποφασιστική δράση, όπως και όσους προτίθενται να συνεχίσουν σε αυτόν τον καταστροφικό δρόμο.

Οι δικαιολογίες έχουν τελειώσει. Γνωρίζουμε μέχρι δεκαδικού εκατοστού του βαθμού Κελσίου πόση αύξηση της θερμοκρασίας προκαλεί κάθε τόνος CO₂ που εκπέμπουμε, γνωρίζουμε πόσο σφοδρότερα και συχνότερα γίνονται τα ακραία καιρικά φαινόμενα εξ αυτού και γνωρίζουμε ποιά είναι τα ανθρώπινα θύματα με την έκρηξη των κοινωνικών ανισοτήτων, τις μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών, την ερήμωση περιοχών και τόσα άλλα.

Με αυτή τη γνώση δεν μπορούμε να μιλάμε πλέον για αμέλεια, ή παράλειψη, αλλά για ένα προμελετημένο έγκλημα πια όσων αρνηθούν να σηκώσουν την ευθύνη που οι ίδιοι ανελαβαν με την ψήφο των πολιτών.

Υπάρχουν ολόκληροι τομείς της οικονομίας που μπορεί να μην έχουν αντιληφθεί ακόμα τις συνέπειες των αλλαγών. Μετά την πανδημία, τι σημαίνει τουρισμός στην Ελλάδα με 45 ή 50 βαθμούς Κελσίου, με τροπικές βροχές και σύννεφα άμμου από τη Σαχάρα; Τι σημαίνει αγροτική παραγωγή? Βαδίζουμε πιο γρήγορα από όσο πιστεύαμε σε έναν τέτοιο κόσμο ως νέα κανονικότητα και είναι εγκληματικό να παίζουμε καθυστερήσεις βαφτίζοντας όσα εν γνώσει μας θα έρθουν ως τάχα έκτακτα φαινόμενα. Πρωτόγνωρα ναι, αναπάντεχα όχι. Άλλο οι σεισμόπληκτοι και άλλο οι πυρόπληκτοι.

Απέναντι στο μέγεθος αυτής της απειλής οι λύσεις δεν θα κατέβουν χαραγμένες στη πέτρα από το όρος Χάρβαρντ στα χέρια κάποιου νέου Μωυσή. Αν δεν γίνει κτήμα των πολιτών η σύνδεση μεταξύ πράσινης μετάβασης και καθημερινότητας, θα αποτύχουμε. Το business as usual τελειώνει εδώ και για την πολιτική. Ποιός μπορεί αλήθεια να αγνοήσει το πρόβλημα και να το αφήσει για τον επόμενο, ή να αντιμετωπίσει ένα υπαρκτό πρόβλημα αυτής της κλίμακας με πολιτικά παιχνίδια επικοινωνίας, φαντασιώσεις μεγαλείου και όρους καταστολής;

Η νομιμοποίηση του κράτους βασίζεται στην ικανότητά του να εγγυηθεί την ασφάλεια της ζωής και της περιουσίας των πολιτών. Η κυβέρνηση οφείλει να δουλέψει εντός ευρωπαϊκού πλαισίου, με το σύνολο του πολιτικού συστήματος, τους παραγωγικούς φορείς και την κοινωνία των πολιτών, αντί να φέρνει διαρκώς τους πολίτες προ τετελεσμένων «αρίστων» και εξ άνωθεν σχεδιασμών.

Το γεγονός ότι υπό τις ίδιες συνθήκες ακραίου καύσωνα οι γειτονικές μας χώρες περιόρισαν στο ένα τρίτο την αύξηση των καμένων εκτάσεων σε σχέση με εμάς, αποδεικνύει ότι δεν «κάναμε ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν». Τα παραδείγματα της Ιταλίας και της Πορτογαλίας καταδεικνύουν ότι μπορούμε πολύ καλύτερα. Σε αυτό το κάδρο, είναι ύβρις να αναζητήσουμε τις ευθύνες στους πολίτες, όταν εμείς δεν έχουμε κάνει πρώτοι όσα μας αναλογούν σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, όπως και η ιδέα πως υπάρχει χώρος για κυβερνητικούς ελιγμούς περί μίας κίβδηλης «ατομικής ευθύνης», από μία κυβέρνηση που συνεχίζει να προωθεί σχεδιασμούς που επιτείνουν το πρόβλημα, με δήθεν πράσινες πρωτοβουλίες που βασίζονται σε ορυκτά καύσιμα, όπως το φυσικό αέριο.

Πράσινη Μετάβαση εφεξής πρέπει να σημαίνει Δίκαιη Μετάβαση. Οι πόροι που θα έρθουν στην Ελλάδα στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Πράσινης Συμφωνίας μαζί με όλους τους δημόσιους πόρους πρέπει εφεξής να έχουν στόχο το μετασχηματισμό της ΕΕ.

Πρέπει να ξαναγίνει κυρίαρχος στόχος μας μια δίκαιη και ευημερούσα κοινωνία, με μια οικονομία σύγχρονη, ανταγωνιστική και αποδοτική ως προς τη χρήση των πόρων, που θα επιδιώξει και θα επιτύχει να μηδενίσει τις εκπομπές αερίων θερμοκηπίου έως το 2050.

Πρέπει να ξαναγίνει κυρίαρχη προτεραιότητα μας ο άνθρωπος, μέσα από ικανό δημοκρατικό σχεδιασμό και πρόνοια για τις περιφέρειες, τους επαγγελματικούς κλάδους, τους εργαζομένους και όλους εκείνους που πλήττονται ή με βεβαιότητα θα πληγούν.

Σημαντικός παράγοντας σε αυτή την μετάβαση, πρέπει να είναι ο ανθρώπινος χρόνος. Τα θύματα αυτής της κρίσης και της κάθε αποτυχίας μας, όπως είναι αυτή των πυρκαγιών στην Εύβοια, δεν έχουν 30 και 40 χρόνια για να περιμένουν το δάσος να αναγεννηθεί, όπως δεν έχουν 30 ή 40 χρόνια οι νέοι για να επαναπροσδιορίσουν τη ζωή τους στον τόπο τους. Δεν ξαναφτιάχνονται οι ζωές των ανθρώπων μόνο με ευκαιριακές και επικοινωνιακές αποζημιώσεις ή επιδοτήσεις. Η Βόρεια Εύβοια είναι η νέα Δυτική Μακεδονία και δυστυχώς θα υπάρξει συνέχεια με άλλες περιοχές.

Σε ό,τι αφορά το οικονομικό κόστος της μη προσαρμογής στην κλιματική αλλαγή, σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδος θα ανέλθει στα 700 δισεκατομμύρια Ευρώ μέχρι το τέλος του αιώνα. Η προσαρμογή αυτή δεν μπορεί να είναι φοβική, ούτε να επικεντρωθεί στην ανάπτυξη «γκρίζων» υποδομών όπως αυτές έχουν ενταχθεί στο Εθνικό Σχέδιο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας και είναι ασυμβατές με την αρχή του μη βλάπτειν.

Χρειαζόμαστε νέες υποδομές που θα εντάσσονται αρμονικά στα φυσικά οικοσυστήματα (nature-based solutions) και δημόσιες επενδύσεις εμπροσθοβαρείς που θα στοχεύουν στον κοινωνικό μετασχηματισμό μέσα από τη διατήρηση της βιοποικιλότητας, τη βιώσιμη γεωργία και τουρισμό, τον εκδημοκρατισμό της ενέργειας με την επέκταση των ΑΠΕ με την απαρέγκλιτη συμμετοχή της τοπικής κοινωνίας, την ενίσχυση των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων και της κοινωνικής οικονομίας. Η αναχαίτιση της κλιματικής κρίσης, η επίτευξη των Στόχων της Βιώσιμης Ανάπτυξης του ΟΗΕ και η διαχείριση των φυσικών καταστροφών δεν κινούνται σε παράλληλες τροχιές αλλά πλέον τέμνονται σε έναν και μοναδικό στόχο: ανθεκτικές, βιώσιμες και δημοκρατικές κοινωνίες.

Το διακύβευμα δεν είναι αν η Ελλάδα θα λύσει την κλιματική κρίση - προφανώς και δεν εξαρτάται μόνο από εμάς. Το διακύβευμα είναι αν η Ελλάδα θα χάσει το τρένο των

παγκόσμιων αλλαγών για ένα βιώσιμο αύριο. Αν θα σπαταλήσουμε μία ακόμα ευκαιρία καθιστώντας τη χώρα ανήμπορη ουραγό, ικέτιδα αποζημιώσεων και αρωγής, όταν μπορεί και πρέπει να βρεθεί στην παγκόσμια πράσινη πρωτοκαθεδρία, παράδειγμα προς μίμηση, δίπλα στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, σχεδιάζοντας για την ασφάλεια και την ευημερία όλων, σήμερα και στο μέλλον.

Θα είναι εγκληματικό να σπαταλήσουμε την ιστορική ευκαιρία για ένα άλμα μπροστά που για πρώτη φορά στην ιστορία μας μπορεί να γίνει ταυτόχρονα με όλες τις άλλες χώρες της ΕΕ. Θα είναι ένα έγκλημα προς κάθε Ελληνίδα και Έλληνα, που είτε βρίσκονται στην παραγωγική διαδικασία, είτε έχουν προσφέρει στο παρελθόν, ενώ θα είναι σίγουρα ένα έγκλημα απέναντι και στις επόμενες γενιές.

Μετά το φιάσκο των επιλογών που μετέτρεψαν 1,5 εκατομμύρια στρέμματα σε στάχτη θα πρέπει να αναθεωρηθεί ο σχεδιασμός για το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας, όπως και τα επίμαχα σημεία των αποφάσεων Χατζηδάκη-Μητσοτάκη για τους δασικούς χάρτες, τις εξορύξεις και τις περιοχές Natura.

Η κυβέρνηση οφείλει μία συγνώμη για το δόγμα που διακήρυξε στον Ερημίτη της Κέρκυρας για το περιβάλλον, να κατανοήσει τις προτεραιότητες που έχουν τεθεί σε όλο το σύγχρονο κόσμο για την επιβίωση του ανθρώπου στον πλανήτη, αλλά και το μέλλον των Ελλήνων στις παρούσες συνθήκες. Σε αυτή την κατεύθυνση, θα ήταν μία καλή αρχή αν άνοιγε τον εθνικό διάλογο σε ό,τι αφορά τον Κλιματικό Νόμο, αντί να επαναληφθεί η ύβρις του ΤΑΑ, που απεδείχθη πως το συζητούσαν με όλους πλην των Ελλήνων.